

Jeg vilde jo ganske vist ønske, at jeg ogsaa kunde tiltræde denne Røs for, at det var et konservativt Thing med Hensyn til Dyrtidstillæget, saaledes at der for de 2 Aar, for hvilke der ikke endnu er truffet nogen endelig Afgjøvelse, maatte blive vedtaget et Dyrtidstillæg, svarende til, hvad der er givet de foregaaende Aar. Desværre tegner det jo ikke til, at Folkethinget virkelig vil gjøre det ærede Medlems Ord til Sandhed, at det paa dette Punkt er et konservativt Folkething. Det har jo nemlig hidtil staaet meget kraft ligeoverfor Landstinget; det har foreslaaet een Grændse, Landstinget en anden. Ligeoverfor de to Grændser, nemlig 2,500 Kr. med 192 Kr. som største Tillæg fra Folkethingets Side, og 4,400 Kr. som Maximumsgrændse og 300 Kr. som Maximums-tillæg, var der selvfølgelig for Fællesudvalgets Flertal ikke Andet at gjøre, naar det vilde vise sin Smødekommen, end rent ud at sige, vi staa her med høist forskjellige Opfattelser, lad os mødes, vi ere villige til at mødes paa Halvveien. Det er aabenbart, at det er en saa ren Smødekommen, som det vel kan være, og i Virkeligheden den eneste Smødekommen, der var mulig. Det var imidlertid ikke uden megen Betænkelighed, ja jeg tør næsten sige ikke uden ligesvem Bekymring, at Fællesudvalgets Flertal er gaaet saavidt; thi vi have fremdeles den Overbevisning, at Livsforholdenes Krav og Livsforbrødenhedernes Pris have skabt et bestemt Villighedskrav for dem, der have haat et saadant Dyrtidstillæg, til fremdeles at beholde det, og vi have ogsaa ønsket at faa vel de lavere som de laveste Lønninger kunde faae et større Dyrtidstillæg end det, der er foreslaaet af Flertallet her i Thinget. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) mente, at man godt kunde gaa lavere endnu, idet der er mange Menneffer, som ere blevne befordrede i de senere Aar, og som der derfor ingen Grund er til at give Dyrtidstillæg. Han omtalte dette særlig for Hærens Bedkommende; men jeg skal i den Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der ogsaa er Embedsmænd indenfor Hærens Omraade, for hvem det vil være overordentlig haardt, om de ikke ligesom i tidligere Aar vilde faae Dyrtidstillæg. Jeg sigter her ved navnlig til de ældste Kapitainer i Hæren, som ere faldne for Albersgrænden. De ere ikke bleve fremmede i de sidste Aar, de ere indtraadte i Hæren i en forholdsvis noget ældre Alder, fordi de mødte som Frivillige i 1848—49; de modtoges dengang med Begeistring af Alle, fordi man paafjønede, at de bragte et personligt Offer paa Jædrelandets Alter. Nu have de eet eller to Aar tilbage af en Tjenerstetid paa mellem 30 og 40 Aar, og nu skulle disse Menneffer i det sidste eller næstsidste Aar af deres Embedstid gaa tilbage i Indtagt. Jeg nævner dette, fordi det er et fremtrædende Exempel, og det er et stort Antal, vist næsten Halvdelen af den

ældste Lønningsklasse af Kapitainer, med hvem dette er Tilfældet. Det vil altsaa være meget haardt, om de ældste Kapitainer ikke faae et saadant Tillæg. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) udtalte, at Udvalgets Flertal ikke var gaaet indpaa Halvveien, idet han mente, at Grændserne vare Nul og 4,400 Kr. og at altsaa Midtveien var 2,200 Kr., og han fremhøvede, at 2,500 Kr. selvfølgelig var over Midtveien. Ligesom alt den høitærede Conseilspræsident har antydnet, skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hans Sukommelse her vistnok slaar ham feil, thi Standpunktet for Folkethinget og Landstinget ved Sagens tidligere Behandling var, at Folkethinget foreslog, at Ingen skulde have Dyrtidstillæg, medens Landstinget foreslog, at alle Embedsmænd med Undtagelse af Ministrene skulde have det. Her var Grændserne altsaa Nul og 10,000 Kr., og 4,400 Kr., som Landstinget dengang gik ned til, var altsaa allerede under Midten; og da Sagen nu er kommen i Fællesudvalg, har det ikke været mellem Nul og 4,400 Kr., men mellem 2,500 og 4,400 Kr., at Standpunkterne have været, og der skulde jeg mene, at 3,450 Kr. virkelig er Halvveien, og der er jo endogsaa et Forslag, der gaar under Halvveien.

Ved disse Flertallets Forslag, som jeg her har antydnet, er det finantsielle Mellemværende, som før var 1,115,000 Kr. rykket ned til 200,000 Kr. Flertallet i Fællesudvalget havde troet og haabet, at overfor denne saa pienfynlige Smødekommen vilde Mindretallet i Udvalget have mødt det, saaledes, at der gennem forsat Forhandling virkelig kunde være kommet ensartede Indstillinger, Overenskomst og en endelig Finantslov. Udvalgets Mindretal har imidlertid desværre ikke mødt os. Naar jeg undtager det ærede Medlem for Frederikshavn (S. C. Nyholm), som jeg her holder fuldstændig udenfor, er det øvrige Mindretal i Udvalget trods disse Tilbud ikke gaaet Flertallet et eneste Skridt indpaa, men har ubetinget fastholdt, at Landstinget skulde tage Folkethingets Forslag helt og holdent. Der er i Betænkningen anført nogle Grunde derfor, og jeg skal tillade mig med et Par Ord at omtale disse. Først og fremmest angøres som en Grund fra Mindretallets Side det Hensyn, det mener, at der bør tages til Finantsloven. Denne betegnes i den Anledning, som den rigeligste Finantslov siden 1848, idet Udgiftsiden beløber sig til omtrent 51 Mill. Jeg kan være enig med den høitærede Conseilspræsident i, at selve Udgiftsiden ikke kunne tages til Sammenligning mellem de forskellige Finantslove, men at man selvfølgelig tillige maa se paa Kravene; men jeg skjønner overhovedet ikke, at man, naar man vil foretage Sammenligninger mellem Finantslovene for de forskellige Aar, har Lov til at gjøre saa ensfaldige Betragtninger gjældende, som komme frem,